

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY
(anonymizovaný opis)

Okresní soud v Liberci rozhodl v hlavním líčení konaném dne 18. ledna 2023 v senátu složeném z předsedy senátu Mgr. Přemysla Pechláta a přísedících Bc. Dušana Václavíčka a Bc. Petra Zikeše

takto:

Podle § 226 písm. a) tr. řádu se obžalovaný [celé jméno obžalovaného], narozený dne [datum] ve [obec], brigádník, bytem trvale [obec], [ulice a číslo],

zprošťuje obžaloby Okresního státního zastupitelství v Liberci č. j. 1 ZT 153/2021-37 ze dne 8. září 2022, kterou mu bylo kladeno za vinu, že:

v [obec], [adresa], od přesně nezjištěné doby, od podzimu roku 2015 do 12. února 2021, v bytě panelového domu, nejméně v deseti případech využil tělesného hendikepu [celé jméno poškozené], narozené dne [datum], která trpí perinatální encefalopatií s kvadrusymptom., tj. postižením mozku od narození s postižením všech 4 končetin, hlavně dolních končetin, porušenou jemnou motorikou hlavně pravé ruky a prstů, v důsledku postižení upoutanou na invalidní vozík a neschopnou se fyzicky bránit, na posteli rukama otočil [celé jméno poškozené] na bok a její ruce držel nad její hlavou nebo ji rukama přetočil na břicho, roztáhl jí nohy, zalehl jí nebo jí za nohy přisunul její dolní část těla mimo postel a následně jí do vagíny a nejméně v jednom případě do análního otvoru zasunul svůj pohlavní úd, přičemž nerespektoval opakovaně ústně vyjádřený nesouhlas [celé jméno poškozené] s pohlavním stykem a v několika případech i její pláč, se slovy: „že když nechce ona, tak si udělá dobře alespoň on“, vyhrožoval jí, že pokud mu nebude po vůli, že ji připraví o syna,

čímž měl spáchat

zvláště závažný zločin znásilnění podle § 185 odst. 1, odst. 2 písm. a) zákona č. 40/2009 Sb., trestního zákoníku, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „tr. zákoník“).

nebot'

v řízení nebylo prokázáno, že se stal skutek, pro nějž byl obžalovaný stíhán.

Podle § 229 odst. 3 tr. řádu se poškozená [celé jméno poškozené], narozená dne [datum], bytem [adresa poškozené], se svým nárokem na náhradu nemateriální újmy odkazuje na řízení ve věcech občanskoprávních.

Odůvodnění:

1. Na obžalovaného napadla u podepsaného soudu dne 9. září 2022 obžaloba pro skutek, ve kterém bylo spatřováno spáchání zločinu znásilnění podle § 185 odst. 1, odst. 2 písm. a) tr. zákoníku, když obžalovanému bylo kladeno za vinu jednání uvedené ve výroku tohoto rozsudku shora.

2. Obžalovaný [celé jméno obžalovaného] se u hlavního líčení k projednávané věci vyjádřil tak, že s obžalovanou žil asi patnáct let. Pokud s poškozenou souložili, pak se vždy jednalo o styky dobrovolné. On sám dodnes poškozené pomáhá, jsou spolu v kontaktu, nosí jí nákupy, dělá drobné opravy v domácnosti. Je pravdou, že jí jednou dal facku, a proto ho z bytu vykázala policie, ale pak se vrátil, protože to ona chtěla. Sex mezi nimi probíhal i po tom vykázání, tedy v době, kdy už tam nebydlel. Jejich soužití by popsal jako, „Itálii“, sex měli většinou jednou týdně. Aktivnější byl v tomto směru on, když poškozená nechtěla, vždy toho nechal, nenutil ji. Hádky vyvolávala spíše ona. Syn je při sexu viděl asi jednou, myslel si, že obžalovaný poškozené ubližuje, ale vysvětlili mu to. Byli tehdy pod dekou a bylo to dobrovolné. Syna má nyní ve své péči on. Někdy poškozená brečela, ale neřekla pořádně proč. Vždycky ji při sexu uspokojil, věděl jak na to. Anální sex neměli nikdy, on chtěl, ale ona ne. Odsouzení z minulosti se týkalo domácího násilí na stejné poškozené. Poškozená je náladová, těžko se odhaduje, jak se zachová, nestarala se o domácnost, to bylo na něm. K doplňujícím dotazům na osobní poměry poté obžalovaný doplnil, že nyní má novou přítelkyni, za kterou na víkendy dojíždí, jinak bydlí se synem [jméno], který mu byl svěřen do péče. Pracuje brigádně na stavbě s příjmem 13 000 Kč. Nemá zdravotní problémy. Má dluhy na sociálním pojištění zhruba 70 000 Kč, žádný majetek nevlastní. Kouří, alkohol nepije.

3. Svědkyně (a v této věci poškozená) [celé jméno poškozené] vypověděla, že s obžalovaným mají syna [jméno], i nyní se nadále vídají, ale už spolu nebydlí. Obžalovaný jí občas pomáhá. K prvnímu znásilnění došlo ještě v předchozím bytě ve stejném domě zhruba před deseti lety, k dalším pak už docházelo v tomto bytě, tam někdy i dvakrát za týden, jindy třeba po měsíci. Docházelo k tomu v poloze na zádech nebo na břiše, to se pak nemohla bránit rukama. Říkala mu třeba i třikrát, ať to nedělá, pak se většinou rozbrečela. Nekřičela při tom, aby to neslyšel syn, ani obžalovaného neodstrkovala, na to neměla sílu. Dělo se to většinou ráno při vstávání. Vyvrcholila někdy i u nedobrovolných styků, protože i když se jí to nelíbilo, tak on se snažil, aby se jí to líbilo. Někdy po styku měla na prádle kapky krve, řešila to u lékaře. Syn je několikrát viděl, i u toho nedobrovolného styku, ale nerozuměl tomu, pak se na to ptal. Syn i slyšel, jak plakala a říkala obžalovanému, aby toho nechal. Ve stejné době, kdy docházelo ke znásilňování, měli i hodně dobrovolných styků, někdy brečela i po dobrovolném styku. Styk měli 2x-3x týdně, pak po nedobrovolném zase třeba měsíc ne. Hádali se často tak, že na ně volali policii i sousedi. Obžalovaný někdy respektoval, že ona sex nechce, jindy ale ne, vyžadoval i anální sex, což ona nechtěla, protože jí to bolí. Obžalovaný jí vyhrožoval odebráním syna, ale ne proto, že by chtěl sex, spíš proto, aby to nehlásila. Nikomu se s tím nikdy nesvěřila.

4. Svědek [celé jméno svědka] vypověděl, že je bývalým kamarádem obžalovaného a poškozené. Před lety se s nimi občas vídali, navštěvovali se. V domácnosti pracoval hlavně obžalovaný, poškozená se o domácnost starat neuměla či nechtěla, měla všude bordel a k obžalovanému se nechovala hezky. Nechce se mu věřit, že by obžalovaný udělal to, co je mu kladeno za vinu.

5. Svědkyně [celé jméno svědkyně] vypověděla, že s poškozenou byly dříve kamarádkami a sousedkami, nyní už nejsou v kontaktu, protože se kdysi pohádaly kvůli jejím výbušným náladám. Než se poškozená poznala s obžalovaným, měla doma plesnivé hrnky, vložky v prádle. Když

poznala obžalovaného, tak měla normální domácnost, navařeno, uklizeno. Věděla, jak se k sobě chovají, poškozená měla výbuchy vzteku. Jednou se vyčürala doma pod pračku, asi obžalovaného chtěla vyprovokovat. Obžalovaný nebyl vůči ní vulgární, akorát byl rozladěný, že to musí uklidit. Jednou mu sprostě nadávala a on pak u nich brečel, bylo mu to líto. Jejich sexuální potřeby neřešili. Nebavili se, jak často mají sex. Vztah měli náročný, obžalovaný to stále chtěl dát dohromady, snažil se jí pomáhat a chtěl bydlet s ní.

6. Svědek [jméno] [příjmení] vypověděl, že je bývalým manželem poškozené, se kterou žil do roku 2003, pak se v roce 2011 rozvedli, jemu byla svěřena do péče jejich společná dcera. Intimní kontakt spolu měli, když spolu žili, tak zhruba dvakrát týdně, žádné problémy v tomto směru nikdy neměli, vzájemně si vyhovovali. O něco větší potřebu sexu ve vztahu měla poškozená, která ho v tomto směru respektovala. Když spolu už nebyli, tak se asi půl roku ještě snažili dávat dohromady. Poškozená má ráda, když se věci točí kolem ní, má ráda pozornost, dokáže lidem dost ubližovat vydíráním. O domácnost ani o dceru se nestarala vůbec, dcera mu byla svěřena do péče, když jí bylo 6 měsíců, nefungovalo to, musel z práce zůstat doma. Poškozená nechodila za dcerou jako matka, měla jiné zájmy a priority. Soudem určený styk také nefungoval. Poškozená měla časté výkyvy nálad, dva dny fungovala, měla dobrou náladu a dokázala se bavit, pak se probudila, měla špatnou náladu, třískala věcmi, nikdo nevěděl, co se děje. Měla tendenci se do sebe uzavírat a nekomunikovat. Navštěvovala psychiatricku, byla hospitalizovaná, docházelo tam k vydírání, stalo se, že když nebylo po jejím, tak řekla, že se jde zabít, našli ji u liberecké přehrady na vozíku. Byla hospitalizovaná v Kosmonosech, měla dohled při návštěvách, docházelo k fyzickému napadení dcery ze strany poškozené. Pamatuje si ji jako vzteklou, náladovou, když to nebude po jejím, tak je to špatné. Ke konci vztahu bylo na denním pořádku řvaní, vztek, házení věcí. Když se rozváděli, přišla jí exekuce, neplatila ji. Když už nebydleli spolu, ale stále bydleli ve stejném domě, poškozená bouchala do dveří a dělala scény. Měla jedinou kamarádku, ale ta už umřela, pak se ještě začlenila mezi svědky Jehovovy.

7. Svědkyně [jméno] [příjmení], současná přítelkyně obžalovaného, vypověděla, že se k ní obžalovaný chová hezky, nikdy vůči ní neužil násilí. Plánují společnou budoucnost, aktuálně si hledají společné bydlení. Obžalovaný jí říkal, že to, co je v obžalobě, poškozené neudělal. Se svědkyní si v sexu vyhovují, občas se pohádají, ale to je normální, když v takové situaci chlap křičí.

8. Svědek [celé jméno svědka], syn obžalovaného a poškozené, o jehož výpovědi byl bez jeho osobní přítomnosti přečten postupem podle 102 odst. 2 tr. řádu protokol, vypověděl, že rodiče se k sobě nechovají hezky, sprostě na sebe křičí. Lépe se chová táta, chce matce pomáhat, ta by se měla nad sebou zamyslet, ona je tím, kdo hádky začíná. Víc se mu líbí u táty, je hodnější, líp se o něj stará, vaří, matka naopak honí chlapy přes Facebook. Jednou otce fyzicky napadla. Rodiče jednou viděl ráno při sexu, když ještě bydleli spolu. Máma u toho říkala, že to nechce, ale táta říkal, že to potřebuje jako sůl. Svědek si pro sebe říkal, že by toho táta měl nechat. Toto se stalo třikrát. Táta mámu také jednou napadl, kopl ji do nosu, až jí tekla krev, byla tam sanitka. Jinak rodiče spali spolu v ložnici.

9. Listinné důkazy: jako listinné důkazy byly u hlavního líčení provedeny: fotodokumentace (č. l. 97 a 118), ze které bylo zjištěno vzezření poškozené ke dni 30. června 2021 a dispozice bytu užívaného poškozenou a obžalovaným v době, kdy mělo dojít ke spáchání v obžalobě uvedeného jednání; dále lékařské zprávy (č. l. 105 – 109), ze kterých bylo zjištěno, že poškozená byla vyšetřena na ambulanci gynekologie Krajské nemocnice Liberec dne 19. února 2021, kdy lékař uzavřel, že v introitu její vulvy jsou patrné bilaterálně drobné praskliny ve stádiu hojení, což lékař vyhodnotil jako možný následek nechtěného pohlavního styku, o kterém poškozená v ambulanci hovořila jako o důvodu své návštěvy lékaře; dále to, že u svého praktického lékaře byla poškozená naposledy vyšetřena v roce 2014, pročež není schopen se blíže vyjádřit k jejímu aktuálnímu zdravotnímu stavu; dále to, že si poškozená stěžovala na soužití s obžalovaným ve Středisku komplexní terapie psychosomatických poruch, když dne 25. března 2021 zmínila, že

byla obžalovaným znásilněna i v době, kdy byl ze společné domácnosti vykázán, a dále to, že se vůči ní chová nepřátelsky a ona je obětí domácího násilí z jeho strany; dále zpráva Centra pro zdravotně postižené (č. l. 110), ze které bylo zjištěno, že poškozená s touto institucí průběžně spolupracuje již několik let, když při konzultacích, kterých se účastnil i obžalovaný, poškozená nechtěla jejich problematické vztahy probírat, když se naopak obžalovaný konzultací neúčastnil, poškozená sdělovala, že ji obžalovaný urážel, psychicky i fyzicky ubližoval a sexuálně zneužíval; dále zpráva Centra intervenčních služeb Libereckého kraje (č. l. 111), ze které bylo zjištěno, že poškozená byla ze strany této instituce oslovena v únoru 2021 v souvislosti s vykázáním obžalovaného ze společného bydliště, kdy poškozená v rámci jediné proběhnuvší osobní konzultace prezentovala obavy z možného dalšího soužití s obžalovaným; dále úřední záznam Obvodního oddělení Policie ČR Vratislavice o výjezdu (č. l. 112), ze kterého bylo zjištěno, že policejní hlídka byla do společného bydliště obžalovaného a poškozené na adrese [adresa poškozené], která se dožadovala policejního řešení situace, kdy se na ní měl obžalovaný dopouštět sexuálního násilí, když celá situace byla vyřešena opuštěním bytu ze strany obžalovaného; dále zpráva Odboru sociální péče Magistrátu města Liberec (č. l. 120), ze které bylo zjištěno, že i po vykázání ze společného obydlí se poškozená s obžalovaným nepravidelně stýkají, jejich syn [jméno], nad jehož výchovou je stanoven soudní dohled, bydlí u poškozené, dochází k psychologce, s obžalovaným se stýká víkendově; dále úřední záznam Policie ČR o vykázání (č. l. 123-124), ze kterého bylo zjištěno, že obžalovaný byl dne 15. února 2021 vykázán ze společného obydlí s poškozenou na adrese [adresa poškozené], že mělo dne 12. února 2021 z jeho strany dojít ke znásilnění poškozené; dále usnesení Okresního soudu v Liberci č. j. 0 Nc 8001/2021-9 (č. l. 125-127), ze kterého bylo zjištěno, že bylo dne 24. února 2021 rozhodnuto o vydání předběžného opatření spočívajícího v zákazu obžalovanému vstupovat do bezprostředního okolí bydliště poškozené (tj. domu na adrese [adresa poškozené]), dále v zákazu s poškozenou se setkávat, případně ji sledovat a obtěžovat; dále rozsudek Okresního soudu v Liberci sp. zn. 3 T 273/2010 (č. l. 128-130), ze kterého bylo zjištěno, že obžalovaný byl s právní mocí ke dni 27. září 2011 shledán vinným zločinem týraní osoby žijící ve společném obydlí podle § 199 odst. 1, odst. 2 písm. d) tr. zákoníku, kterého se dopouštěl v letech 2008 – 2010 násilným jednáním na poškozené, a pro který mu byl uložen trest odnětí svobody ve výměře dvou roků, jehož výkon byl podmíněně odložen na zkušební dobu v trvání dvou let a šesti měsíců.

10. Dále pak byl přečten i obsah zpráv o pověsti obžalovaného, tedy opisů z evidence rejstříku trestů a evidence přestupků (č. l. 230 a 231), ze kterých bylo zjištěno, že obžalovaný se dopustil v roce 2021 jednoho nedbalostního přestupku proti veřejnému pořádku, který byl řešen uložením pokuty ve výši 1 000 Kč, a dále to, že byl v minulosti jedenkrát soudně trestán, jak je rozvedeno shora, nicméně k tomu odsouzení již vzhledem k osvědčení se obžalovaného ve zkušební době není možno přihlížet. Ze zpráv Policie ČR (č. l. 189 a 212) bylo dále zjištěno, že obžalovaný ani poškozená nebyli v minulosti prověřováni v souvislosti s mravnostní trestnou činností.

11. Znalec MUDr. Jaroslav Tržický (obor zdravotnictví, odvětví psychiatrie) v rámci svého osobního výslechu nejprve odkázal na závěry svého znaleckého posudku (č. l. 34 a násl.), dle kterého se v případě poškozené jedná o simplexní a disharmonickou strukturu osobnosti s rysy poruchy osobnosti především v emoční složce osobnosti se sklony k manipulativnímu jednání. Ve struktuře osobnosti dominují impulzivita, senzitivita a citová labilita s vyšším egocentrickým zaměřením, vyšší úzkostná tenze s tendencí ke zvyšování impulzivní reakce v zátěžové situaci. Aktuálně nejsou přítomny jednoznačné symptomy svědčící pro organické postižení centrální nervové soustavy ani znaky duševního onemocnění. K doplňujícím dotazům poté znalec v rámci hlavního líčení vypověděl, že poškozená v rozhodné době užívala běžná antidepresiva, jeden byl Atarax a druhé Triticó, přičemž tyto léky nemají žádný podstatný vliv na sexuální touhu, nepovzbuzují libido nebo sexualitu jako takovou, spíše mohou v mírné míře sexualitu tlumit.

12. Znalkyně PhDr. Jindřiška Lejsková (obor zdravotnictví, specializace klinická psychologie) v rámci svého osobního výslechu nejprve odkázala na závěry svého znaleckého posudku (č. l. 34

a násl.), dle kterého se v případě poškozené jedná o osobu, u níž jsou intelektové schopnosti rozvinuty v pásmu normy, avšak v hlubším podprůměru. Je zřejmá menší koncentrace pozornosti, vytrvalost v zátěži slabá, frustrační tolerance nízká, rovněž motivace k výkonu je nižší. Nebyly přesvědčivě zjištěny znaky intelektového defektu. Posuzovaná je schopna dostatečně správně realitu vnímat, zapamatovat si prožívanou událost. Zvláštnosti její osobnostní struktury však nevylučují zvýšenou tendenci reprodukovat subjektivně okolnosti změně. Ve struktuře osobnosti jsou zjišťovány rysy, které mírně snižují obecnou i specifickou věrohodnost výpovědi posuzované. Zjištěn mírný sklon k myšlení více ovlivněného a zkresleného emocemi, což ve svém důsledku může vést ke zkreslování výpovědi. Svědecká výpověď je v celku i v jednotlivostech mírně snížená v souvislosti s jejími osobnostními charakteristikami. Nevěrohodné se jeví její konstatování ohledně četnosti vynucených intimních styků s obžalovaným. Motivem této nepravdivé výpovědi byla nepochybně účelová snaha podpořit svá tvrzení vůči obžalovanému. Mezi partnery nebyla zjištěna vztahová asymetrie. Nebyly zjištěny následky na zdraví a psychice v souvislosti s jednáním obžalovaného. Typickou reakcí posuzované na stresovou situaci je impulzivní reakce bez schopnosti předjímat následky takového jednání. Jednání obžalovaného pro ni mohlo být subjektivně stresovým faktorem především z důvodu její snížené schopnosti akceptovat dominantní jednání a přiměřeným způsobem dominantní projevy vůči svojí osobě korigovat a rovněž z důvodu její snížené frustrační tolerance. Nebyla zjištěna žádná závislost. K doplňujícím dotazům poté znalkyně v rámci hlavního líčení vypověděla, že u poškozené zaznamenala potřebu přizpůsobovat si situaci zcela pragmaticky ve svůj prospěch. Vztah s obžalovaným byl opakovaně ukončován a znovu navazován, aby ho poškozená přiměla k postojům pro ni žádoucím. Ve chvíli, kdy měla na vztahu zájem, tak pro ni obžalovaný byl přijatelný a ve chvíli, kdy na něm neměla zájem, tak byl pro ni nepřijatelný. Její porucha osobnosti vždycky zakládá přinejmenším obecně sníženou věrohodnost. Změny ve výpovědích poškozené byly motivovány snahou získat zpět obžalovaného. Poškozená je schopna konstruovat falešnou výpověď, a pakliže se nejedná o nic extrémně složitého, je schopna výpověď podržet v paměti, aby ji mohla reprodukovat. Je to osoba handicapovaná, takto pro ni bylo výhodné, ale na druhou stranu i ta pragmaticčnost má svoje limity. Kdyby tam docházelo k hrubému násilí nebo k jiným aktivitám, se kterými by hrubě nesouhlasila, tak by obžalovaného nepřijala zpátky do vztahu. Výpověď není plně věrohodná. Nemluvila plnou pravdu ani stran vynucenosti kontaktů. Znalkyně se nedomnívá, že by vynucené styky byly v převaze, ale zcela vyloučit se to samozřejmě nedá.

13. Hodnocení důkazů: všechny provedené důkazy posléze hodnotil podepsaný soud v souladu s ust. § 2 odst. 6 tr. řádu podle svého vnitřního přesvědčení založeného na velmi pečlivém uvážení všech okolností případu jednotlivě i v jejich souhrnu. Zjištěno tak nade vší pochybnost bylo, a to jak z výpovědi obžalovaného, tak i z výpovědi poškozené i dalších v řízení slyšených svědků, že poškozená s obžalovaným zhruba po dobu 15 let až do vykázání obžalovaného vedli společnou domácnost a vychovávali společného syna. I po rozpadu společné domácnosti zůstali nadále v kontaktu jak v otázkách péče o syna, tak i za účelem drobných výpomocí obžalovaného v domácnosti poškozené, zřejmě včetně i dalších intimních kontaktů mezi nimi. Zjištěno bylo i to, že obžalovaný vykazuje určité sklony k agresivitě, a to i vůči osobám ženského pohlaví, neboť byl v minulosti za takové jednání vůči poškozené odsouzen, a dokonce sám fyzické útoky na poškozenou připouští a do určité míry bagatelizuje. Zjištěno nade vší pochybnost bylo i to, že poškozená s obžalovaným vedli po celou dobu jejich společného soužití intimní život, jakož i to, že obžalovaný vykazoval vyšší touhu po sexualitě než poškozená. Co však dle názoru podepsaného soudu zjištěno nade vší pochybnost nebylo, je to, že by obžalovaný nutil poškozenou do sexuálních kontaktů a praktik proti její vůli a používal k tomu násilí či pohružky jeho užitím, případně využíval bezbrannosti poškozené, a to z níže uvedených důvodů.

14. Obhajoba obžalovaného byla po celé trestní řízení založena na tvrzení, že veškeré sexuální kontakty a praktiky s poškozenou byly oboustranně zcela dobrovolné, a pakliže někdy nastala

situace, kdy poškozená sex praktikovat nechtěla, nikdy ji do něj nenutil, její odmítnutí respektoval. Souběžně se plně staral o syna a o domácnost, což poškozená nezvládala nebo zvládat nechtěla, poškozená byla náladová, často i bezdůvodně vyvolávala hádky, soužití bylo náročné, o čemž svědčí i to, že k nim domů jezdila policie. Proti verzi obžalovaného to byla verze poškozené, která opakovaně uvedla, že nejméně v deseti případech, spíše častěji, byla k vaginální či anální souloži obžalovaným donucena násilím, kterému se nebyla schopna i s ohledem na svůj tělesný handicap ubránit, že se k ní obžalovaný často choval násilně a sex si vynucoval i v situacích, kdy mu zcela jednoznačně řekla, že o něj nemá zájem.

15. Je evidentní, že verze obžalovaného a poškozené vedle sebe nemohou obstát, obě nemohou být současně pravdivé. Soud tak musel velmi pečlivě hodnotit věrohodnost výpovědi poškozené i obžalovaného. O věrohodnosti poškozené by mohlo svědčit to, že lze v základních obrysech hodnotit její výpověď z přípravného řízení jako shodnou s výpovědí, kterou učinila v rámci hlavního líčení, vyjma údajů stran frekvence vynucených pohlavních styků a vyjma tvrzení, zda s obžalovaným provozovala sex i poté, co opustil společnou domácnost. O věrohodnosti výpovědi poškozené by dále mohla svědčit výpověď nezletilého syna [jméno], jenž povšechným způsobem popsal tři situace, kdy měl vidět své rodiče provádějící sexuální praktiky a současně přitom slyšet poškozenou, jak se dožaduje toho, aby obžalovaný této aktivity zanechal. Věřohodnost poškozené dále do určité míry zesiluje i lékařská zpráva o jejím ošetření ze dne 19. února 2021, kdy byly zjištěny drobné známky poranění v intimní oblasti, jež dle lékaře mohly být důsledkem nechtěného pohlavního styku, jakož i sdělení ošetřujícího psychiatra poškozené, kterému se poškozená stran násilného jednání obžalovaného s odstupem času svěřila. Sklony obžalovaného k násilnému jednání pak lze seznat z rozsudku zdejšího soudu, kterým byl obžalovaný v roce 2011 za násilné jednání právě proti poškozené odsouzen.

16. Další v řízení provedené důkazy však dle názoru podepsaného soudu věrohodnost výpovědi poškozené naopak výrazně zeslabují. Předně je nutno v tomto směru poukázat na závěry znaleckého posudku MUDr. Tržického a PhDr. Lejskové, z nichž vyplývá, že poškozená trpí poruchou osobnosti, která s sebou nese snížené schopnosti podat obecně i specificky věrohodnou výpověď. Závěry znalců jsou však podstatné zejména vzhledem k osobnostní charakteristice poškozené, která je hodnocena jako osoba manipulativní, jež se prostředky manipulace snaží zcela pragmaticky docílit svých zájmů, což se následně promítá i do jejích průběžně se měnících postojů jak vůči okolnímu světu obecně, tak i vůči obžalovanému osobně. Silně manipulativní způsob jednání poškozené popsal svědek [jméno] [příjmení], její bývalý manžel, který s poškozenou nežije a není v kontaktu již více než 15 let, a tedy nelze na jeho straně shledávat motivaci k tomu, aby poškozenou nepravdivou výpovědí poškozoval. Tento svědek zcela v souladu se znaleckými závěry znalkyně PhDr. Lejskové poškozenou ze své praktické zkušenosti popsal jako osobu manipulující svým okolím, či toto své okolí dokonce citově vydírající za účelem dosažení svých sobeckých zájmů a často právě na úkor osob jí blízkých včetně rodinných příslušníků. Obdobným způsobem lze hodnotit výpovědi svědků [příjmení], kteří shodně uvedli, že tím, kdo ve vztahu poškozené a obžalovaného vyvolával hádky a byl rušivým elementem, byla poškozená, obžalovaný na ně působil spíše klidným dojmem, tíha péče o domácnost pak ležela zcela na něm, neboť poškozená tuto péči zcela nezvládala.

17. Ze vzájemné souvislosti shora uvedených důkazů proti soud dospívá k závěru, že hodnověrnost výpovědi poškozené je významně zeslabena, když krom její do určité míry rozporuplné výpovědi jiný přímý důkaz podporující závěry o vině obžalovaného v řízení nebyl opatřen. Vínou obžalovaného je přitom nutno v řízení prokázat takovým způsobem, aby o ní nevytvářely žádné rozumné pochybnosti. Jak vyplývá z nálezu Ústavního soudu sp. zn. I. ÚS. 429/ 2003 ze dne 4. prosince 2003, jestliže nelze jednoznačně určit, která z variant skutkového stavu odpovídá skutečnosti, je třeba při zachování zásady, „in dubio pro reo“ zvolit variantu pro obžalovaného nejpriznivější. V posuzované věci je zřejmé, že existují nejasnosti, které jsou podstatné pro její posouzení a které již není možno spolehlivě odstranit důkazy novými (tyto

zjevně nejsou k dispozici), případně opakovaním důkazů stávajících. S ohledem na shora uvedené tedy při aplikaci zásady *in dubio pro reo* nebylo možné dospět k jinému závěru, než k tomu, že obžalovaného je nutno obžaloby zprostit postupem podle ustanovení § 226 písm. a) trestního řádu z důvodu, že v řízení nebylo prokázáno, že se stal skutek, pro nějž byl obžalovaný stíhán.

18. V řízení nebylo nade vší rozumnou pochybnost prokázáno, že by obžalovaný poškozenou v období od podzimu roku 2015 do 12. února 2021 násilím nutil do sexuálních aktivit. Poškozená, byť nebyla osobou, jež by se do sebe uzavírala a o svých těžkostech nebyla schopna s nikým hovořit, násilné jednání obžalovaného po celou tuto dobu nezmínila ani před svými přáteli, ani před odborníky, k nimž chodila za účelem léčby či jiné intervence. Stran protiprávního jednání obžalovaného se poškozená svěřuje teprve poté, co byl obžalovaný vykázán ze společné domácnosti, přitom se však jedná o období, kdy obžalovaný za poškozenou nadále dochází, s údržbou domácnosti jí nadále vypomáhá, a co navíc, společně a vzájemně dobrovolně i nadále vyvíjejí sexuální aktivity. Nebyla to navíc poškozená, kdo by byl původním iniciátorem tohoto trestního řízení, neboť první oznámení o násilím vynucené souloži z její strany zaznělo v okamžiku, kdy naopak obžalovaný do jejich bytu přivolal policii za účelem, aby mu pomohla při zklidnění intenzivní právě probíhající hádky. Právě při této souvislosti poškozená policii sděluje, že dva dny před touto hádkou byla obžalovaným naposledy znásilněna. Lze očekávat, že pokud by se obžalovaný na poškozené po dobu několika let dopouštěl takto závažné násilné trestné činnosti, pak poté, kdy by se poškozené podařilo (jak sama uvádí) obžalovaného ze společné domácnosti konečně vypudit, že by v intimních stycích s ním nepokračovala. Pokud právě na tento okamžik, tedy vykázání obžalovaného, poškozená vážala své rozhodnutí oznámit jeho protiprávní jednání (například z důvodu obav před dalším jednáním obžalovaného), pak si nelze příliš smysluplně vysvětlit chování poškozené spočívající v tom, že s obžalovaným i nadále udržovala velmi blízké vztahy včetně styků intimních. Právě takové jednání poškozené podporuje znalecké závěry o jejích manipulativních způsobech jednání za účelem pragmatické maximalizace zisků pro svou osobu, a právě takové jednání poškozené vnáší do věci natolik významné pochybnosti o její věrohodnosti, že v daném řízení nebylo lze postupovat jinak, než obžalovaného obžaloby v plném rozsahu zprostit s odůvodněním, že nebyla prokázáno, že by se stal skutek, jenž mu byl obžalobou kladen za vinu. Za zdůraznění v této souvislosti jistě stojí i znalecký závěr PhDr. Lejskové, která vztah obžalovaného a poškozené hodnotila jako sice náročný a zahrnující zřejmě i určité prvky násilného jednání, avšak jako vztah symetrický, tedy v tomto směru nikoliv vychýlený směrem k jednomu z partnerů. Zároveň znalkyně uvedla, že poškozená, pokud by vůči její osobě docházelo k hrubému násilí nebo jiným aktivitám, by obžalovaného nepřijala zpět do vztahu poté, co se tento vztah opakovaně bortil a opět navracel, tedy že poškozená měla sílu na to, aby se v případě takto násilného jednání ze vztahu s obžalovaným trvale vymanila.

19. Dle § 185 odst. 1, odst. 2 písm. a) trestního zákoníku se zločinu znásilnění dopustí ten, kdo jiného násilím donutí k pohlavnímu styku či k takovému činu zneužije jeho bezbrannosti, čin spáchá souloží a jiným pohlavním stykem provedeným způsobem srovnatelným se souloží. Soužití obžalovaného a poškozené bylo zjevně velmi náročné pro obě strany, jejich vztahy byly často napjaté, lze se domnívat i to, jak ostatně vypověděl sám obžalovaný, že z jedné či druhé strany došlo i k fyzické agresi vůči partnerovi, nicméně v řízení dle názoru podepsaného soudu nebylo prokázáno, že by obžalovaný fyzicky nutil k pohlavním stykům, tedy vynucoval si shora popsané sexuální praktiky i přes výslovný nesouhlas poškozené. Takového jednání se obžalovaný nedopustil, respektive takové jednání mu dostupnými a v řízení provedenými důkazy nebylo nade vší pochybnost prokázáno, a proto bylo nutné ve shora naznačených pochybnostech rozhodnout v jeho prospěch, tedy jej obžaloby v plném rozsahu zprostit.

20. Výrok o náhradě nemajetkové újmy, respektive o postupu dle § 229 odst. 3 tr. řádu, vyplývá ze skutečnosti, že byl obžalovaný obžaloby v plném rozsahu zproštěn, a proto nebylo možné

postupovat jinak, než poškozenou, která se do trestního řízení včas připojila s požadavkem na zaplacení částky ve výši 50 000 Kč z prodlení, odkázat na řízení ve věcech občanskoprávních.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat odvolání do osmi dnů od jeho doručení ke Krajskému soudu v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci, prostřednictvím okresního soudu v Liberci, písemně, ve trojím vyhotovení. V téže lhůtě, nebo v lhůtě dodatečně stanovené předsedou senátu musí být odvolání písemně odůvodněno. Z odůvodnění musí být patrné, proti kterému výroku odvolání směřuje a jaké vady jsou vytýkány rozsudku nebo řízení, které rozsudku předcházelo. O odvolání bude rozhodovat Krajský soud v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci. Státní zástupce může rozsudek napadnout ve všech výrocích a je povinen uvést, zda odvolání podává ve prospěch či neprospěch obžalovaného. Obžalovaný může rozsudek napadnout pro nesprávnost výroku, který se ho přímo dotýká. Poškozený, který uplatnil nárok na náhradu škody, pro nesprávnost výroku o náhradě škody.

Liberec 18. ledna 2023

Mgr. Přemysl Pechlát
předseda senátu